Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CIII. No. 191. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, OCTOBER 5, 1996. CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СУБОТА, 5-го ЖОВТНЯ 1996 р. Ч. 191. РІК CIII.

Є. Марчук кандидуватиме на Президента

Київ. — Звільнений у травні з посту прем'єр-міністра Євген Марчук проголосив, що кандидуватиме на Президента України у виборах 1999 року, повідомив 3-го жовтня „ОМРІ Дейлі Дайджест", покликаючись на українське телебачення.

Свою заяву Є. Марчук зробив два тижні після того, як Президент Леонід Кучма сказав, що збирається кандидувати на другу каденцію, щоб закінчити розпочаті економічні реформи, на які, за його словами, потрібно з 10 років.

Деякі оглядачі оцінили заяву Л. Кучми як залякування потенційних конкурентів у наступних президентських виборах. Інші спостерігачі висловили думку, що заява Л. Кучми може мобілізувати опонентів, які, маючи більше часу для підготови, висунуть якогось одного сильного кандидата.

Є. Марчук заявив про свої наміри стати Президентом після того, як став головою депутатської фракції „Соціяльно-ринковий вибір", до якої входять 24 депутати. Членами групи є багато колишніх керівників держави, серед них — колишній прем'єр-міністер Віталій Масол.

Л. Кучма звільнив Є. Марчука з посту прем'єр-міністра, звинувативши його в тому, що той приділяв більше уваги своїй політичній кар'єрі, ніж обов'язкам прем'єр-міністра.

Підписання українсько-румунського договору затягується

Київ (Р. Р.). — Амбасадор України в Румунії Олександер Чалий під час зустрічі з журналістами зазначив, що підписання договору між Україною і Румунією є маловірогідним до парляментських виборів у Румунії, запляннованих на 3-го листопада.

За словами Чалого, підписання українсько-румунського договору торкається „чутливих внутрішньополітичних та ідеологічних питань". На сьогодні діє домовлення не включати зовнішньополітичні питання у передвиборчу боротьбу. Водночас, додав Чалий, підписання мадярсько-румунського договору стало можливим через те, що він сприяв залученню 7 відсотків голосів представників мадярської меншини. Українська діяспора є значно меншою, тому остаточного вирішення питань можна очікувати після парляментських виборів.

Український дипломат нагадав, щоб на початку нового року процес поширення НАТО увійде в „фінальну стадію" і підписання договору є необхідним елементом включення Румунії в переговорний процес щодо приєднання до НАТО нових країн. Країна, яка претендує на вступ до альянсу має підписати договір про дружбу і співробітництво з усіма країнами-сусідами.

Уряд України підтримує культуру

Київ (Р. Р.). — У понеділок, 30-го вересня, Президент України Леонід Кучма зустрівся з керівниками національних установ культури та видатними діячами культури і мистецтв України.

Темою обговорення були питання нового порядку формування фонду заробітної платні бюджетним організаціям та установам. Постанова Кабінету Міністрів України з цього питання передбачає „значне зменшення фінансових можливостей і свобід", сказав консультант служби з питань гуманітарної політики Адміністрації Президента Станіслав Позенко. Постанова значно зменшує фінансові можливості і свободи національних установ і суперечить положенню про національну культуру, затвердженому указом Президента.

Після згаданої зустрічі Президент Кучма доручив Урядові „усунути непорозуміння", узгодивши постанову з указом Президента. Крім того, Урядові доручено розглянути можливість надання житла кращим працівникам культури, яких приймають в національні державні установи на конкурсній основі.

„Ми не маємо права не підтримати сьогодні наші національні установи. Тоді, я думаю, ми матимемо віддачу від установ, покликаних нести високе мистецтво і у важку хвилину підтримувати нас", — сказав Президент.

Д. Табачник сказав, що візита Л. Кучми до Москви не була сенсаційною

Київ (Р. Р.). — Як уже інформовано, 26-28-го вересня Президент України Леонід Кучма здійснив несподівану поїздку до Москви, де провів переговори з головою російського уряду Віктором Черномирдіним.

Повернувшись до Києва, Л. Кучма сказав журналістам, що В. Черномирдін сьогодні має трохи ширші уповноваження, то вони спільно обговорили питання, які потребують вирішення на шляху до підписання двосторонього широкомаштабного договору.

За словами Л. Кучми, вони досягли повної згоди щодо обговорюваних питань, в тому числі і в питаннях Чорноморської фльоти, торгівлі та податків на додану вартість. Залишилося урядовим комісіям підготувати необхідні документи, щоб у жовтні, під час приїзду В. Черномирдіна в Україну, підписати їх. Після того президентам України і Росії залишиться тільки підписати „великий" договір.

Л. Кучма розповів, що В. Черномирдін поінформував його про стан здоров'я Бориса Єльцина. За словами голови російського уряду, Єльцин в очікуванні операції, наставлений на її успішне завершення.

Президент Кучма не розповів про деталі досягнутих домовлень, але зазначив, що В. Черномирдін ймовірно прибуде в Україну наприкінці жовтня.

Несподівана поїздка Л. Кучми до Москви викликала жваве зацікавлення у представників засобів

(Закінчення на стор. 3)

Призначено членів Конституційного суду від Президента

Київ (Р. Р.). — Тут у вівторок, 1-го жовтня, оприлюднено указ Президента України Леоніда Кучми про призначення шістьох суддів Конституційного суду України.

Як відомо, до Конституційного суду має увійти 18 суддів — по шість від кожної гілки влади.

Президент до складу Конституційного суду ввів: завідуючого катедрою юридичного факультету Київського Університету, доктора юридичних наук Миколу Козюбру; професора катедри Інституту міжнародних відносин Київського Університету Петра Мартиненка; начальника юридичного управління Адміністрації Президента, академіка Івана Тимченка; проректора Національної Юридичної Академії України, члена-кореспондента Академії Правних Наук, проф. Володимира Тихого; завідуючого катедрою юридичного факультету Київського Університету, доктора юридичних наук Володимира Шаповала і першого заступника міністра Кабінету Міністрів України, кандидата юридичних наук Миколу Селівона. Всі вони від 1992 року брали активну участь у процесі створення недавно прийнятої Конституції України.

Як уже інформовано, тиждень тому з'їзд суддів України таємним голосуванням обрав до Конституційного суду Володимира Вознюка, Людмилу Малінникову, Василя Німченка, Миколу Савенка, Віктора Скомороху і Людмилу Чубер. Ще раніше назвала своїх кандидатів і Верховна Рада України. Отож Конституційний суд міг би вже сьогодні розпочинати працю. Верховна Рада ще не ухвалила остаточного рішення щодо своїх кандидатів. За кожного з них парлямент має голосувати тайним голосуванням.

Не ухвалено ще закону про Конституційний суд, який Верховна Рада обговорювала майже цілий рік. Питання Конституційного суду будуть вирішені на найближчих сесіях.

Л. Кучма відвідає Еспанію

Київ. — Наступного тижня Президент Леонід Кучма здійснить поїздку до Еспанії, де збирається популяризувати ідею інтеграції України в Европу, повідомило 2-го жовтня агентство Ройтерс.

„Цю візиту, на жаль, кілька разів відкладалося, але на сьогоднішній день є висока готовість, — сказав голова Адміністрації Президента Дмитро Табачник на пресконференції, присвяченій подорожі, що відбудеться 7-8-го жовтня. — Під час візити буде підписано цілу низку важливих документів економічного та політичного характеру, низка серйозних угод".

Д. Табачник повідомив, що Л. Кучма зустрінеться з королем Еспанії Хуаном Карльосом і прем'єр-міністром Хосе-Марія Азнаром. Крім того, відбудуться зустрічі з міністром закордонних справ і рядом інших еспанських урядовців.

Парлямент Еспанії перший з шести держав Европейської спільноти ратифікував договір 1994 року про співробітництво спільноти з Україною.

Сьогодні Україна має позитивне торговельне сальдо з Еспанією на суму 9.5 млн. дол. Минулого року загальний об'єм торгівлі між двома країнами становив 27 млн. дол.

Наша найкраща візитівка

Джерзі Сіті, Н. Дж. (О. Кузьмович). — Коли в редакції „Свободи" з'являються „активісти" з Українського Музею, щоб повідомити про пляноване святкування його 20-річчя — то не хочеться вірити, що вже 20 років як до „Свободи" вперше приходили представниці Союзу Українок Америки, які дали почин до цього великого діла.

В редакції „Свободи" (зліва): М; Шуст, Т. Тершаковець, І. Лучечко і Л. Гайдучок.

І ми тепер спільно проходимо усі етапи того часу, що позначався все новими здобутками та новими задумами.

— Пригадуєте як Музей відзначав 15-річчя саме, коли в Україні проходив референдум?

— Пригадуєте сплачення мортгеджу?

— А закуплення будинку для музею в 1986 році?

20 років існування і праці — є що згадувати і є

(Закінчення на стор. 3)

Російський парлямент хоче припинити розподіл Чорноморської фльоти

Київ (Р. Р.). — Тут 2-го жовтня газети надрукували повідомлення агентства „Інтерфакс" про те, що Комітет Державної думи Росії у справах СНД готує новий проєкт закону про Чорноморську фльоту. Голова згаданого комітету Георгій Тіхонов зазначив, що проєкт передбачає негайне припинення розподілу Чорноморської фльоти.

„Заки ми все ділили, у фльоти залишився один діючий підводний човен проти 20-ох турецьких човнів. Ми втратили перевагу нашої фльоти в Чорному морі, — сказав Тіхонов.

У проєкті також міститься рекомендації російському урядові внести в державний бюджет Росії статті про фінансування Чорноморської фльоти і Севастополя. Від себе Тіхонов додав, що Севастопіль ніколи не належав Україні і тому він „був, є і буде російським".

Голова комітету висловився категорично проти підписання договору з Україною про винайм Росією військово-морської бази в Севастополі. Він аргументує це тим, що коли Україна прийме закон про нерозміщення на території чужоземних військових баз, Чорноморський фльоті доведеться залишити Севастопіль.

Убито колишнього прем'єра Болгарії

Софія, Болгарія. — Міністерство внутрішніх справ Болгарії, не вдаючись у будь-які подробиці, повідомило, що тут в середу, 2-го жовтня, перед входом до будинку його мешкання вбито невідомою особою колишнього прем'єр-міністра Андрея Луканова.

А. Луканов, у 58 років був дуже впливовою особистістю у політичному та бизнесовому світі своєї країни. У 1989 році він був одним з тих, що до-поміг усунути від влади комуністичного лідера Тодора Живкова, котрий твердою рукою правив Болгарією впродовж 33-ох років. Тоді А. Луканов був головою двох соціялістичних урядів аж страйки примусили його уступити у листопаді 1990 року. Одначе він залишився важливим членом парляменту від Соціялістичної партії — колишньої Комуністичної, до якої він вступив ще молодим дипломатом і економістом і був найсильнішим критиком теперішнього соціялістичного прем'єр-міністра Жана Віденова.

Президент Болгарії Желю Желєв, засудив це вбивство та негайно скликав нараду Державної ради безпеки, а парлямент одноголосно схвалив декларацію, що не дозволить терористам дестабілізувати життя країни і

(Закінчення на стор. 3)

В Україні

(З інформацій УНІАР)

ВІДБУДЕТЬСЯ КОНФЕРЕНЦІЯ З ПРОБЛЕМ САРКОФАГУ

СЛАВУТИЧ. — Від 26 до 28-го листопада відбудеться тут міжнародна науково-технічна конференція, присвячена 10 річниці побудови саркофага. На конференції обговорюватимуть технічний, ядерний і радіяційний стан об'єкту та перспективи побудови нового саркофага. Буде також проаналізовано перші результати міжнародного конкурсу проєктів і технічних рішень з перетворення саркофагу на екологічно безпечну систему. Як відомо, минулого місяця в саркофазі різко підвищилася невтронна радіяція. Деякі фахівці твердять, що це сталося в наслідок ланцюгової ядерної реакції. Урядовці заперечили це, але разом з тим закликали Захід допомогти Україні фінансово у будівництві надійнішого саркофагу.

ТУРБОТА ПРО ЛЮДЕЙ

ОДЕСА. — У зв'язку зі стихійним лихом, нанесеним Одеській області гураганом, Президент України Леонід Кучма зателефонував голові Одеської обласної державної адміністрації Руслянові Боделанові. Останній поінформував Президента про маштаби шкоди від гурагану та злив, що впали на одеські поля після нього. Зливи і вітер залишив багато населених пунктів без електрики та знищили сільсько-господарські угіддя.

ГАРМОНІЗАЦІЯ ЗАКОНОДАВСТВА

КИЇВ. — Тут відбувся семінар, організований Европейською експертною службою та Секретаріятом Верховної Ради України. Голова українського парляменту Олександер Мороз, виступаючи на семінарі, зазначив, що погляди Верховної Ради України і Европейського парляменту на питання законотворення збігаються і це дає підстави для успішного пристосування українського і міжнародного законодавств. „Проблема гармонізації полягає не стільки в забезпеченні схожости законів, скільки в усуненні суперечностей, які вони містять", — сказав О. Мороз. Юридичною основою для цього є договір про співпрацю між Україною і Европейським союзом, підписаний у 1994 році. У київському семінарі, що проходив у рамках проєкту ТАСІС „Парляментарні законодавчі процедури в Україні" взяли участь парляментаристи України, Великобританії та Еспанії, а також представники европейських організацій, акредитованих в Україні. Мета семінару — визначити потреби та напрями дальшого надання Европейським союзом Україні консультацій з юридичних та політичних питань.

О. МОРОЗ ВІДВІДАВ ПРИТУЛОК ДЛЯ СЕНЬЙОРІВ

КИЇВ. — Голова Верховної Ради України Олександер Мороз відвідав міжрайонний будинок-інтернат у місті Тараща для громадян старшого віку. У зв'язку з тим, що 1-го жовтня за рішенням Генеральної асамблеї ООН, відзначається День Сеньйорів, О. Мороз подарував притулкові від українського парляменту телевізію та набори ласощів для мешканців інтернату. Там утримується близько 30 самітних людей похилого віку, серед яких є і такі, що постарілі в тюрмах і тепер не мають змоги забезпечити своє існування.

МАНДРІВНИКАМ НЕ ПОЩАСТИЛО

ЗАКАРПАТТЯ. — Працівники берегівської міліції затримали трьох громадян Ірану, мешканців Багдаду. Вони поводилися чемно, пред'явили свої документи і розповіли, що намагаються дістатися до Німеччини, де в одного із Багдадців є брат. За нелегальний перехід через кордон вони заплатили 1,800 дол. Однак ця сума не лякає бажаючих дістатися на Захід. Закарпаття останнім часом стало для нелеґалів своєрідною меккою. Особливо їх вабить Франція, Італія, Австрія, Німеччина, Голляндія, та не всім щастить туди дістатися. Троє затриманих змушені будуть повернутися до Багдаду.

ЗОНА ОСОБЛИВОГО ЗАЦІКАВЛЕННЯ

КРАСНОПЕРЕКОПСЬКЕ. — Все більше українських і закордонних підприємців виявляють зацікавлення до північнокримської експериментальної зони „Сиваш". Бажання працювати в зоні вже виявили 60 суб'єктів господарювання. Голова адміністрації зони Сергій Куніцин недавно виступив перед учасниками з'їзду Міжнародної організації лідерів підприємств і розповів про пляни і перспективи. Готові п'ять великих інвестиційних проєктів. Підписано протоколи про наміри між краснодарським заводом сільсько-господарського машинобудування і волзьким автомобільним заводом на складання автомобілів. На красноперекопському молокозаводі монтується шведська лінія випуску молочної продукції. Фірма „Північно-кримське торговельне об'єднання" за японською ліцензією розпочала випуск телевізорів. Багато банків відкрили тут свої філії.

РУХ ВИМАГАЄ ПОВЕРНУТИ ІСТОРИЧНІ НАЗВИ

ХАРКІВ. — Харківська обласна організація Руху звернулася до Верховної Ради України та Обласної Ради Харківщини з вимогою перейменувати населені пункти та вулиці, що носять комуністичні назви, поінформувала 2-го жовтня УНІАР. Рух запропонував повернутися до історичних назв або ж використати імена національних діячів культури та науки. Рухівці висловили готовість вивчати і надавати органам влади інформації про історичні назви. Тільки в Харкові необхідно перейменувати вісім з дев'яти районів, вважає лідер обласної організації Руху Анатолій Семенченко.

ВИЙШОВ ДІЛОВИЙ ЖУРНАЛ

ОДЕСА. — 1-го жовтня вийшло перше число південноукраїнського ділового журналу „Одеський Реґіон". Часопис заплянований як інформаційно-аналітичне видання, яке писатиме про економічну ситуацію в країні та області, висвітлюватиме проблеми побудови ринкової економіки і ділитиметься досвідом реформи. Засновниками журналу є Одеська реґіональна торговельно-промислова палата, Акціонерне товариство „Імпульс", „Одесахарчокомбінат", підприємство шампанських вин і товариство з обмеженою відповідальністю „Трансгруп".

В Америці

АМЕРИКАНСЬКІ ВОЯКИ УЧАСНИКИ воєнних дій в околицях Перської затоки в 1991 році завжди твердили, що повернулися звідтіль хворими, бо були наражені на отруйні гази. Військові чинники досі твердили, що це не є правдоподібним, бо як відомо у згаданих воєнних діях ворожа сторона не мала часу і можливости уживати хемічну зброю. Одначе дивні симптоми хворих ветеранів продовжувались, а медичні досліди завжди виводили їх початок від згаданих воєнних дій. Тепер звіти американської розвідки вказують, що ЗСА під час військових дій в околицях Перської затоки сильно бомбардували у південному Іраку склади зброї, які опісля виявилося мали також і хемічну зброю. Збомбардовані залишки ґазів могли бути занесені аж туди, де перебувало військо та в цей спосіб їх наражити на цю небезпеку. Дослідження таких можливостей продовжується.

У світі

КАНАДСЬКИЙ ТОРГОВЕЛЬНИЙ представник Чарлз Ларабі повідомив, що Канада вирішила прилучитися до виклику Европейського союзу в сторону ЗСА з приводу нового антикубинського закону, на зібранні Світової торговельної організації. Закордонні міністри країн-членів Европейського союзу минулого вівтірка, 1-го жовтня, вирішили домагатися на згаданому зібранні в Женеві 16-го жовтня розгляду цієї справи, що виникла з приводу ухвалення Америкою минулого липня так званого Гелмс-Биртона закону, який дозволяє американцям і колишнім кубинцям судити закордонні фірми, котрі тепер вживають їхні зденаціоналізовані Кубою нерухомости для своїх фірмових користей. Крім того, Ч. Ларебі підкреслив, що Канада квестіонувати згаданий закон ЗСА також на форумі Північно-американського договору вільної торгівлі.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237; Fax: (201) 451-5486. UNA: (201) 451-2200

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446
(914) 626-5641, Fax (914) 626-0180, e-mail: unaestat@travel.ios.com

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

"Третього серця" не буде

Достатньо було розповзтися совєтській імперії, а Україні стати незалежною державою, як відразу ж на неї зусебіч посипалися "шишки". Передусім — від "старшого брата". Ще не віряючи в реальність факту, наші північні "доброзичливці" іронізували, як-от, наприклад, російський журнал "Новоє Врємя", пишучи: "Літак з написом Україна" стрічали від Індії і Китаю — до Америки, від Ізраїля і Єгипту — до Франції і Великобританії. Під час багатьох візитів Л. Кравчука, прем'єр-міністра В.Фокіна і голови парляменту І.Плюща вдалося переконати лідерів Заходу і Сходу в необхідності і можливості співробітництва з Україною".

І таки-так: вдалося! Літали недарма. Незалежну Україну визнав світ. Вона стала одним з необхідних елементів сучасної системи міжнародних відносин, все більше перетворюється у центр притягання в Европі. Вона довела, що може будувати демократичне суспільство за критеріями Заходу. Прогресивніший від своїх попередників Уряд тоді ще прем'єр-міністра Л. Кучми здійснив практичні кроки в напрямі створення сприятливіших умов для економічного поступу, і тим започатковано подолання стану постійних поступок як наслідок економічного хаосу в Україні. А сама перспектива економічного краху тільки приспішила впровадження інтенсивного господарчого моделю — переходу до ринкових стосунків.

При бідних фінансово-матеріяльних ресурсах ціну за реформи доводиться платити високу. А Москва спить і снить відновленням російської імперії. Усвідомлюючи, що кожен господарський успіх України є кроком до зміцнення її державности, "старший брат" вдався до тактики "викручування рук". Найвразливішим місцем, куди нас можна було поцілити, став паливно-енерґетичний комплекс. Шантаж триває донині. Ходом у відповідь на законне право України одержувати частину ґазу, що транспортується через її територію на Захід, слід вважати й спорудження "Ґазпромом" Росії нового ґазопроводу: з півострова Ямал до Західньої Европи, через території Білорусі та Польщі. Від цього Росія сподівається мати 6,5 більйона долярів річного прибутку, яким не доведеться ділитися з Україною. Лукашенко танцює під московську дудку, то можна щось Білорусі "підкинути". Україна "вперлася" в свою незалежність — хай поклониться Кремлю. Але, попри справді важке становище, українці кажуть: "Партнерство — так. Шантаж — ні!"

Прийняття Конституції, впровадження національної валюти вселюють нові надії. Україна невідворотно стала на шлях нового господарювання з тим, аби більшу ролю віддати приватній ініціятиві. Залишається довершити закони, котрі б ту ініціятиву обороняли.

Все це добре. Однак слід знати, що до вільного ринку Україні ще далеко. Держава ще виділяє фонди з власного бюджету на покриття боргів того чи іншого підприємства, банку, спілки. Далі ще чуємо підігрівані комуністичною братією та їй подібними політичними диверсантами нарікання позбавленого почуття патріотизму обивателя про те, що "колись було добре", а нині, мовляв, ринок тягне нас у прірву. Між тим, власне той свідомий суспільний елемент, що працює для ринку, й рухає Україну вперед. Тільки не слід пхати йому палиці в колеса, жонґлюючи постановами, впроваджуючи щораз нові податки, мита тощо. Не до кінця усвідомлюючи всю складність перехідного періоду, пересічний громадянин, часто сидячи й чогось очікуючи, вишукує винних. Бо воно справді простіше нарікати на економічну бльокаду, високу вартість сусідових нафти і газу тощо. Так, все це є. Але ж чи варто хапатися "рятівного кружка": всі, мовляв, винні, лише не я. Свого часу якась Наталія Барановська з Вінниці сказала: "Що стосується самостійної України, то ми ще нічого солоденького від неї не бачили". Так говорять усі леґіонери Москви, розкидані на теренах післясоюзного простору, сіючи в людях зневіру, апатію. Тому кожний українець має спитати, насамперед, самого себе: "А що я зробив, що роблю для того, аби бути справжнім господарем на своїй вільній землі?"

...Редактор російської газети "Дєнь" якось сотворив такий словесний пасаж: "Росія не може бути малою, тільки великою...Російська держава мала і матиме три серця — три столиці: Москву, Київ, Мінськ". Суттєво помилився редактор: нині досить умовно "матушка-Рассєя" має "два серця" — Москву і Мінськ. А третього не буде. Бо так, пройшовши всі кола комтоталітарного пекла, раз і назавжди вирішив український народ.

Ярослав Гайвас

ТРИ ВІЙНИ — ТРИ ПАРАДОКСИ

Живемо в щасливій добі, добі великих перемін. Та ще й до того в добі, в якій понад 50 років не було й немає загрози великої війни. Зате не бракує менших воєн і збройних конфліктів. Воюють між собою малі народи або спалахують громадянські війни, але в деякі з тих малих воєн замішані великі державі, які не раз їх і спричинюють.

Колишній прем'єр-міністер Великобританії Марґарет Тачер сказала: „Стається це завдяки атомовій зброї, яку мають великі потуги (і Ізраїль), а ті знають, що атомова війна — це катастрофа обидвох противників". Колись великий експерт і філософ континентальної війни Карль Клявзавіц назвав війну „продовженням політики, але іншими засобами". Нині великі потуги вживають війну тільки як засіб тиску в політиці або як інструмент для „оборони своїх інтересів" в малих війнах, в яких часом і їм доводиться брати активну участь. Так вмоталися ЗСА у корейську війну та у війну у В'єтнамі. В корейську війну ЗСА вступили пляново, не втягнені крок за кроком умовами, а тому що були загрожені загальні принципи та прийняті норми й договори; у В'єтнамі цього не було й тому у крайньо невигідній ситуації ЗСА відтягнули свої сили з поля боїв.

Йшлося про нафту і принципи

Нинішні три парадоксальні своєю ціллю, самим перебігом війни — це Ірак, колишня Югославія і Чечня. Хоч перша з них мала превагому причину — нафту, головний в нашій добі енерґетичний засіб, та забезпечення Близького Сходу від великих мілітарно-політичних несподіванок, уклад протиставних сил у тій війні, її перебіг і нібито закінчення були парадоксальні. Вашінґтонові вдалося без більших труднощів організувати могутню коаліцію великих і малих держав і виступити під мандатом ООН, змобілізувати неймовірно велике військо, вивінуване наймоярнішою зброєю і технікою, при тому з величезними людськими бойовими силами — проти 20-мільйонового Іраку, відсталого під багатьома оглядами, ізольованого, і накінець вийти з тієї війни, не виграв ши її. Президент Іраку Саддам Гуссейн залишився на своєму місці, вдалося йому несподіваними маневрами врятувати свою людську збройну силу і навіть частину засобів, незважаючи на те, що він цю війну заплянував, приготовив і почав. Хоч накинені йому переможцями санкції були важкі, але вижити й поволі знову розбудовуватися можна було. Слово „парадокс" є навіть дуже скромне для окреслення цього.

Американська сторона скоро побачила, що таке закінчення війни не є її кінцем. Наперед у ЗСА відбулася широка дискусія, чому саме так нібито закінчено її: навіть дехто хотів частину відповідальности за те перекинути на тогочасного шефа штабу Об'єднаних американських збройних сил генерала Павела. Генерал може й помилявся у своїх поглядах та оцінках, але не він же рішав, рішали політичні чинники, і то найвищі. Підстав їхнього тогочасного рішення ми не знаємо, а коли вони стануть відомі, також ніхто не знає. Що й зовсім виправдано, бо ж державне керівництво не може подавати до публічного відома питань, які є в процесі дальшого плянування і відповідних заходів. Одно є певно, і це нині вже признають відповідальні державні чинники, — це факт, що їхні пляни не вдалися. І не тільки не вдалися, але породили наслідки зовсім протилежні до сподіваних. А сподівані пляни, як це тепер потверджено, були дуже далекойдучі. Йшлося про усунення президента Іраку Саддама Гуссейна. Чи це мало бути фізичне усунення, чи тільки політичне, але він мав зникнути з міжнародної арени назавжди. Причин для цього було чимало. Гуссейн і очолений ним Ірак є постійною загрозою для постачання нафтової ропи та її деревативів промисловим країнам світу. Подруге, кожна міцна арабсько-мусульманська держава є і буде загрозою для інтересів Ізраїля. Американська політика постійно підкреслює своє стратегічне пов'язання з Ізраїлем, а навіть її відповідальність за долю цієї країни. Іншою вагомою причиною є те, що владна система у багатьох арабських нафтодобувних державах така відстала, не раз навіть реакційна, що їй загрожують внутрішні заворушення чи навіть перевороти, що аж ніяк не було б в інтересі ЗСА та їхніх союзників.

Зрозуміло, маштабні й далекозорі пляни вимагали чималих сум, але ці суми були до диспозиції. Ставку поставили американці на одну з головних національно-політичних груп курдів. Після розгрому збройних сил Іраку американці створили з теренів північного Іраку, де компактною масою живуть курди, захисну зону під керівництвом курдів, в яку заборонено вступати іракським чинникам. Колись американці фінансували Курдську Демократичну партію і її славного провідника Муллу Мустафу Барзані. На початку сімдесятих років Іран, де також є до мільйона курдів, при фінансовій допомозі ЗСА намовив Мустафу Барзані, щоб він, використовуючи іранську територію, почав повстання проти Іраку, де є понад 4 мільйони курдів. Повстання було досить успішне, але після якогось часу шах Ірану підписав договір з Іраком і не лише спинив курдам свою допомогу, а тим самим американську, але й видав воюючих курдів Іракові. Що робили іракці з ними, можна собі уявити, але курди звинуватили американців, що ті їх підбили на ту катастрофу. Генерала Мустафу Барзані, командира повстанців, американці взяли до ЗСА з огляду на його важку недугу, де він незадовго й помер. Але його син Массуд, теперішній провідник і командир, не забув цього. Отже, американці стали числити на другу групу, менше, але податливішу — Патріотичний іракський союз під проводом Джаляля Талябані, який усунув, при сприянні американців, від влади Барзані і його групу. Робота проти Гуссейна кипіла. Створено військові відділи, до яких всякими засобами стягали іракських дезертирів, було створено велику й міцну службу безпеки й диверсії, пропагандивну мережу й готувалося всіми тими та іншими засобами до наступу. Але випередив їх Барзані, який при допомозі іракців розгромив і групу Талябані й американських співробітників. Тепер ЗСА, перебравши під свою опіку розбитих утікачів, вивозять їх з прикордонного турецького летовища на делекий остров Ґуам на Тихому океані. На Ґуам вивозять їх для ґрунтовної перевірки, бо напевно різні розвідувальні служби намагатимуться використати нагоду й вислати під прикриттям утікачів своїх розвідників і саботажистів.

Змова чи збіг обставин?

Невдачі бувають завжди і всюди, але така тотальна катастрофа трапляється рідко. Почалася вона з несподіваної заяви новообраного прем'єр-міністра Туреччини Арбакана про зміну постави Туреччини до Ірану та Іраку, яких Туреччина відтепер трактуватиме як ісламських союзників. Арбакан є головою турецької консервативної традиційної ісламської партії. Заключив він, всупереч нащодавно ухвалених американським Конґресом законам про запровадження санкцій що тих держав, що співпрацюватимуть з Іраном, договір з Іраном на суму щось 23 блн. дол., відвідав Іран, а по дорозі Ірак. Коли це ставалося, почали приходити вістки з Близького Сходу, що Іран разом з бойовиками Талябані висилає свої відділи на рейди проти Барзані в Іраку. Здивування було величезне, бо власне Талябані діставав допомогу від ЗСА, готував з ними наступ на Гуссейна, а тепер опинився в союзі з головним ворогом ЗСА — Іраном. Припадок це? Нелегко повірити в таке. Тим більше, що у відповідь на рейди іранських військ до опанованої Талабаном частини Курдистану, на які Барзані намагався поширити свої впливи, „приневолений" він був заключити договір з Гуссейном і запросити збройні сили Іраку виступити йому в допомогу проти Талябані та Ірану. Очевидно, Гуссейн це дуже радо зробив і допоміг Барзані прогнати з Курдистану збройні відділи Талябані. За те американські збройні сили збомбили обсерваційні протилетунські пункти в Південному Іраку і поширили значно терени Іраку, повітря над якими контрольоване членами антиіракської коаліції, а літаки Іраку не мають права появлятися там.

З Гуссейна — як з гуски вода

У висліді захитано позиції ЗСА в Іраку, а пляни позбутися Саддама Гуссейна, незважаючи на поважні кошти і зусилля, не вдалися. Союзник ЗСА Джаляль Талабані опинився по боці ворога ЗСА — Ірану, а ЗСА мусять перевезти в безпечне місце та ще й заопікуватися тисячними масами людей, яких завербували чинники ЗСА і їхні помічники для усунення Гуссейна. Він, Гуссейн, ще раз вийшов з небезпеки та ще й значно зміцнив своє становище. Але найгірше — це ослаблення, а може навіть початок розвалу великої коаліції на чолі з Вашінґтоном на Близькому Сході, що її створив попередній Президент ЗСА Дж. Буш. Завдяки цій коаліції Президентові Дж. Бушеві вдалося блискуче виграти „бурю в пустелі", тобто атаку проти військ Гуссейна, а тепер, коли Президент Клінтон пробував ужити її для нової розправи з Гуссейном, всі союзники Вашінґтону, за вийнятком Ізраїля та

(Закінчення на стор. 3)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про смерть в ліжку і коробку чоколядок

У суботу, 28-го вересня, розривався телефон: „Ви вже читали? Судоплатов помер!" Розуміється, вістка про смерть Павла Судоплатова у „Ню Йорк Таймсі" ще із його фотографією була аж надто велика та цікава, щоб сколихнути усіми українцями, а вже особливо порушила мене. Американська преса подала доволі точну інформацію про цю одіозну особу, про його „вибухову кар'єру", як і про пізніший арешт враз із іншими беріївськими посіпаками, звільнення після 15 років ув'язнення, а передусім про його спогади, що появилися два роки тому англійською мовою і дали нам усім можливість познайомитися точно з його версією убивства полковника Євгена Коновальця. Саме ця частина його спогадів мусіла струснути усіми українцями і відновити, для кого це ще актуальне, спогади про трагічний 38-ий рік. Ба, щобільше, „сповідь" прислужника Сталіна і Берії обурила не менше наших земляків в Україні й викликала відповідну реакцію тамтешньої преси. „Убивцю Є. Коновальця до суду!", „Вбивця Є. Коновальця мусить бути покараний!" — великими літерами рясніла українська преса, ще й подаючи уривки із офіційних документів Кремля та пояснення політичного дослідника В. Снєгірова в російській пресі.

Втішені такою реакцією, ми писали про це у „Свободі" та чекали, коли Судоплатов буде потягнений до відповідальности, згідно з гучними декляраціями у пресі. Але дарма, минув один рік і другий, а Судоплатов сидів собі спокійно в Москві. Ніхто не порушував кримінальної справи і не вчинив найменшого кроку, щоб його притягнути до відповідальности, ніхто не старався отримати від нього більше уточнень політичних скритовбивств та їх подати до загального відома. Бож тим, що цікавляться історією вбивства Є. Коновальця, як і нечисленним з його родини, що ще живуть, але і кожному, що логічно думає, ціла розповідь Судоплатова про те, як переконав він Сталіна, що найкраще вмонтувати бомбу до коробки чоколядок, бо їх Є. Коновелець незвичайно любить, і саме таку коробку він мав передати у Роттердамі, мусить виглядати досить наївною казочкою для чемних дітей. Хто в здоровому глузді може повірити, що досвідчений конспіратор і військовик прийде на зустріч з кур'єром, післаним з України, щоб отримати від нього тільки коробку з чоколядками „бомбового смаку"? Аж дивно, що досі ніхто не спромігся здементувати цієї неправдоподібної казочки, запханої тепер в історію. Можливе тому, що тих, що знали факти або здогадувалися, як це насправді було, вже немає між живими. А у досі публікованих споминах знаходимо дуже різні здогади та інтерпретації історії убивства у Роттердамі та хто його виконав. Андрієвський, Онацький, Маковецький, Книш та багато інших співробітників полковника подають вияснення кожний на свій спосіб та кожний інакше. Також коли йдеться про те, що передано Є. Коновальцеві, є різні теорії. Більшість схиляється до того, що мав це бути пакет із документами про діяльність ОУН в Україні, і так подав Я. Барановський, покликаючись на поліційні зізнання кельнерів, що бачили у „гостя" дві коробки, які він перед убивством перепаковував у газетний папір. Моя тітка Оля, дружина Є. Коновальця, розповідала мені докладно про трагедію в Роттердамі, що була і її особистою. Вона згадувала, що післанець з України мав передати пакет з грішми і документами. Але всі співучасники трагедії давно вже покійні і коли Судоплатов опублікував свою казку, не було вже кому її здементувати. І так вона пішла у широкий світ, а правди досі ніхто не знає. Пішли, здається, в повітря погрози українців, що Судоплатова треба поставити „під суд", і щастя, бо тут може знову були б лише слова...

І так злочинець помер собі спокійно і прозаїчно у ліжку, як звичайнісінький смертний, а у друкованих спогадах залишиться леґенда, якої вже здається ніхто не спростує і не буде дошукуватись правди.

Який дивний збіг обставин, що того самого дня, коли „Ню Йорк Таймс"

(Закінчення на стор. 3)

Василь Сокіл

ГРУШЕВСЬКИЙ — БУДІВНИЧИЙ НАЦІЇ

III

Належить відзначити ще одну прикметну рису опублікованих статтей Любомира Винара. Як видно з поданих матеріялів, автор у них зосередив дослідницьку увагу на основних періодах наукової і громадсько-політичної діяльности Грушевського. Це — ранній Київський (1886–1894), Львівський (1894–1914) і останній Київський (1924–1934). В аналізі його різнобічної діяльности автор простежує певну еволюцію політичних поглядів Грушевського, які визначалися саме періодами його діяльности. Ранній період, безумовно, позначався впливом ідей народників (Кирило-Методієвське Братство, твори Костомарова, Шевченка, Куліша, а згодом В. Антоновича. Т. Рильського, П. Свєщицького). Цього досить було, щоб його назвати антидержавником. Так його трактували С. Томашівський, Д. Дорошенко, В. Липинський, які погоджувалися з його історіграфічною схемою, однак вважали, що не народ є рушійною силою історичного процесу, а лише провідна верства. До того ж, вони ототожнювали державність з монархічними формами влади, гетьманатом. Грушевський же справедливо стверджував незаперечну важливість поширення освіти і національної свідомости народу, без чого немислима справжня державність. Грушевський, категорично не сприймаючи монархічних ідей, відстоював у своїх працях і конкретними діями (вже як голова Центральної Ради) побудову демократичної держави. Еволюція політичних поглядів Грушевського почалася ще до революційних часів, а чітко визначилася в 1918 році: від автономії та державного федералізму до проголошення 4-им Універсалом самостійности України.

Життєві обставини Грушевського пов'язувалися з двома науковими середовищами, київським і львівським. Переїзд з Києва до Львова в 1984 році викликаний акціями російського царату, спрямованими на придушення українського культурного життя. Валуєвський циркуляр 1863 року та Емський указ 1876 року змушували українських науковців та політиків ховатися в Галичині. Для консолідації наукових сил у Львові за ініціятивою видатного громадського діяча і письменника Олександра Кониського в 1873 році було створено Літературне Товариство ім. Т. Шевченка, яке 1982 року перейменовано на Наукове Товариство. З приїздом Грушевського до Львова починається новий, динамічний період в Товаристві, в якому він виявив себе неперевершеним організатором наукового життя і творчої діяльности. Про це докладно пише Винар. Варто лише сказати про кількість наукових видань НТШ до 1914 року: їх було 19 назв і загалом 423 випуски. Головні серед них: „Записки НТШ" (ІІІ вип.), „Хроніка НТШ" (українською і німецькою мовами (59), чотири збірники різних секцій (від 14 до 37).

1914 року почалася Перша світова війна. Товариство опинилося під забороною, Грушевський змушений був залишити Галичину. Любомир Винар у цьому збірнику подав статтю „Чому Михайло Грушевський повернувся в Україну 1914 року". Головний мотив: австрійська влада могла його репресувати як „москвофіла". Крім того, він ще 1913 року плянував повернутися до Києва, оскільки, як писав згодом Грушевський, „галицькі провідники заходжувалися коло порозуміння з поляками, а вони вважали мене джерелом української опозиції..." У 1913 році Грушевський відмовився від головування в НТШ через внутрішні конфлікти. А в Києві, йому здавалося, він матиме сприятливі умови для наукової праці...

Восени 1914 року Грушевський прибув до Києва. У ньому він пробув на волі лише чотири дні. Російська поліція арештувала його як „австрофіла" та ще звинуватила в організації леґіону січових стрільців у Галичині. Спочатку вислали до Симбірська, потім до Казані, а врешті для пильнішого нагляду — до Москви.

Повернувся Грушевський до Києва з вибухом революції в 1917 році і був обраний головою Української Центральної Ради. Через два роки йому знову довелося еміґрувати...

Друге повернення Михайла Грушевського в Україну відбулося 1924 року.

Через десять років до Києва він повернувся в труні...

Нині, після кількох десятиліть забуття, славетний творець „Історії України-Руси" навічно повернувся до свого народу допомагати будувати незалежну, могутню українську державу.

Наша...

(Закінчення зі стор. 1)

чим гордитися! І так ми спільно перелічуємо усі ці ясні моменти 50 мистецьких виставок, що склалися за 20 років кропіткої праці, яку тепер в дні 20-го жовтня будемо спільно відзначувати окремим полуденком в готелі Вестбурі в Ню Йорку.

ЛІда Гайдучок, член адміністрації УМ приносить цілу вписану цілу його історію, як теж програму плянованого свята, Тетяна Тершаковець, голова комітету святкувань подає склад комітету та пляни для переведення 20-річчя, Марійка Шуст — директор, вираховує головні виставки, що досі відбулися, а новообраний голова Управи Музею Іван Лучечко висловлює свої думки на тему 20-річчя, в якому він вперше матиме нагоду виступити, як співвідповідальний за майбутнє.

— Знаєте, — каже він, — кожне ... ліття мусить бути також поглядом у майбутнє. Не вільно нам лише згадувати, що було, а братися до будови майбутнього і то доспільно до будови. Цей Український Музей у серпні Ню Йорку — це має бути наша візитівка перед чужими, він має бути репрезентативний і ніде нас не засоромити. Так, Союз Українок дав почин до створення музею і по-материнськи ним опікується, немов добра мама, але у 20-річчя можемо сказати, що він вже стоїть на власних ногах і тепер треба запрягти до помочі цілу українську спільноту в ЗСА, щоб він виконав своє відповідальне завдання. Може УМ ще бідний фондами, але багатий надіями на загальну допомогу. І з тим ми ідемо у 21-ий рік його життя!

Тут наші гості виясняють, що вже розпочаті є роботи у будинку для знищення його теперішнього нутра, що в новому приміщенні буде вкінці досить простору для цих усіх скарбів, що тепер часто мусять ховатися в пивницях чи магазинах. За 20 років існування УМ мав цілий ряд дуже успішних виставок, постійно веде різні курси, підготовляє ярмарки, провадить крамничку. Листа надбань довга і широка. Підготовляється виставка Сокальщини, курс вишивкарства, різдвяний ярмарок і т. д. Однак в осередку уваги усіх працівників та ентузіястів музею і його світлого майбутнього є тепер святкування 20-річчя, що вже ось-ось за порогом.

Від Л. Гайдучок і Т. Тершаковець довідуємося про намічену на святочний полуденок програму, яка справді імпозантна, коли взяти до уваги, що вже завчасу запрошено на головного промовця американського амбасадора в Києві Вілляма Грін-Міллера, який радо на це погодився. На жаль, в дні 25-го вересня він повідомив, що мусить бути присутній в Києві між 14-ими і 20-им жовтня з уваги на те, що в тому часі перебуватиме там заступник Президента ЗСА Ал Гор на конференції з Президентом України Леонідом Кучмою. Тому в заступстві В. Г. Міллера промовлятиме на полуденку д-р Віктор Кистастий, директор Американського Дому в Києві від 1992 року. Дослідник історії мистецтва в Метрополітальному музеї в Ню Йорку д-р Оленка Певна також запрошена до слова, а відкриє імпрезу, як годиться, її господар і голова Управи УМ проф. Іван Лучечко. В мистецькій програмі виступлять композитор Мирослав Скорик, піяніст Володимир Винницький і його дружина, меццо-сопрано Маріянна, а полуденком вестиме Орест Білоус, керівник одного відділу Ай-Бі-Ем.

Широкий комітет 20-річчя під проводом Т. Тершаковець має у своєму складі В. Бачинську, Л. Білоус, Х. Жарську-Шох, О. Левицьку, О. Роговську, М. Томоруг і К. Червоняк. При такій кількості енергійних жінок треба сподіватися успіху. Запрошення вже вислано, а участь треба собі запевнити до 10-го жовтня. Вступ від особи — 100 дол. Зголошуватись на адресу УМ телефоном (212) 228-0110, факсом (212) 228-1947 або листовно: The Ukrainian Museum, 203 Second Avenue, New York, NY 10003.

Українська громада Ню Йорку та околиці має найкращу нагоду показати своє зрозуміння ролі такої культурної твердині в метрополії світу, своєю участю у відзначенні 20-річчя УМ і своєю співучастю у дальшій його долі.

43-ій ВІДДІЛ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ
щиро запрошує
на

ВЕЧІР
в пам'ять актора і режисера
бл. п. ВОЛОДИМИРА БЛАВАЦЬКОГО
з нагоди появи книжки пера
ВАЛЕРІЯНА РЕВУЦЬКОГО

„В ОРБІТІ СВІТОВОГО ТЕАТРУ“

В суботу 12-го жовтня 1996 року, година 5-та по пол.

у великій залі
Українського Освітньо-Культурного Центру

В програмі приймають участь:

АННА МАКСИМОВИЧ — Відкриття;
Слово про Володимира Блавацького — ВАЛЕРІЯН РЕВУЦЬКИЙ;
актори: ВІРА ЛЕВИЦЬКА, МАРІЯ ЛИСЯК, ЛІЗА ЧЕПІЛЬ
ред. ОЛЕГ ЛИСЯК, МАРТА ТАРНАВСЬКА
оперний співак — БОГДАН ЧАПЛИНСЬКИЙ;
піяністка — РОКСОЛЯНА ГАРАСИМОВИЧ

Прозірки з театрального життя В. Блавацького підготовив інж. Олександер Михалюк, пояснення прозірок — СТЕФА ГРИГОРЧУК

Ведуча програмою — ЛЮДМИЛА ЧАЙКІВСЬКА

Буфет під зарядом МАРІЇ ДАНИЛІВ

„В орбіті світового театру“

43-ій Відділ СУА у Філядельфії знову підготовляє цікаву імпрезу з нагоди появи книжки пера Валеріяна Ревуцького під назвою „В орбіті світового театру“. Автор відомий дослідник театрального мистецтва, одержав ц.р. нагороду ім. Івана Котляревського в Києві і названо його „патріярхом театрознавства“.

Книжка про життя і театральну творчість Володимира Блавацького, якого душа артиста в поєднанні з високим обов'язком вірного сина України і громадянина працювала задля збагачення творчих надбань у посвяті і відданості своєму народові і українському театрові.

В 1949 році Ансамбль Українських Акторів під мистецьким керівництвом Володимира Блавацького прибуває до Філядельфії та під назвою Український Театр в тяжких умовах відновляє свою працю. Це були останні три роки життя В. Блавацького. В тому часі було поставлено 11 вистав, майже всі під його режисурою. Виїзд-див цей театр до більших міст Америки і Канади, разом було 52 виступи.

В. Блавацький почав радіопередачу у Філядельфії, яку після його смерти понад 40 років провадила його дружина Євдокія Дичко-Блавацька. В. Блавацький був першим головою УСО „Тризуб“ у Філядельфії. Він до останньої хвилі життя віддавав свої сили Мельпомені і громаді.

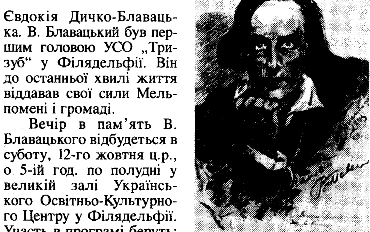
Вечір в пам'ять В. Блавацького відбудеться в суботу, 12-го жовтня ц.р., о 5-ій год. по полудні у великій залі Українського Освітньо-Культурного Центру у Філядельфії. Участь в програмі беруть: Валеріян Ревуцький, актори Віра Левицька, Марія Лисяк, Ліза Чепіль, ред. Олег Лисяк, Марта Тарнавська. В музичній частині — оперовий співак Богдан Чаплинськийй при супроводі піяністки Роксоляни Гарасимович. Прозірки з театрального життя В. Блавацького підготовив інж. Олександер Михалюк, а пояснювати їх буде Стефа Григорчук.

Вечір відкриє голова 43-го Відділу СУА Анна Максимович, а ведуча програмою імпрезова референтка Людмила Чайківська. По програмі товариська зустріч при буфеті під зарядом Марії Данилів.

Цим вечором 43-ій Відділ СУА має на меті не лише вшанувати пам'ять великого актора, режисера, директора українських театрів В. Блавацького, а й відсунути забуття про нього, що часто буває з нашими визначними постатями.

Ми хочемо теж привітати та подякувати проф. В. Ревуцькому за появу його вартісної книги.

Л. Ч.

В. Блавацький в ролі Гамлета.

ПІСЛЯ ДВОДЕННИХ ПЕРЕГОВОРІВ, спеціально скликаних президентом Биллом Клінтоном у Вашінгтоні, між прем'єр-міністром Ізраїля Беняміном Нетаняґу та палестинським провідником Ясіром Арафатом, зумовлених критичними подіями в Єрусалимі та Геброні не досягнуто будь-яких рішень. Все ж таки ця зустріч в присутності Президента і короля Йордану Гуссейна, дала можливість обидвом сторонам краще зрозуміння проблем і підтвердила бажання якось цьому зарадити. Одначе найважливішим успіхом цієї зустрічі була згода обидвох сторін продовжувати розмови, як здійснити попередні домовлення між палестинцями та Ізраїлем. Наступну зустріч заплянована на неділю, 6-го жовтня, але в сумятиці цих складних проблем, аналітики не бачать швидких успіхів.

МИНУЛОГО ТИЖНЯ У ШПИГУНСТВІ на користь чужої держави оскаржено цивільного працівника Бюра морської розвідки. Справа спочатку виглядала маловажною, бо згаданого працівника, 56-річного Роберта Кіма, американського громадянина корейського походження, оскаржено у передачі кількох документів південно-корейській військовій розвідці через їхню амбасаду у Вашінгтоні. Одначе, як виявляється тепер, ця справа набрала куди поважнішого характеру і потягає за собою куди більші, як думалось, небажані можливі наслідки. Тим часом Р. Кім був звільнений з праці та перебуває в ув'язненні аж до часу розправ.

ЕВРОПЕЙСЬКИЙ СОЮЗ НЕСПОДІВАНО для Уряду президента Билла Клінтона повідомив, що подає до нового Світового суду торгівлі на розгляд американський закон, який накладає санкції на закордонні фірми, котрі торгують з Кубою. Згаданий суд створено під протекторатом Світової організації торгівлі, якої метою є пропагувати справедливість торговельних відносин між країнами- членами. Цікаво, що це зроблено всього кілька тижнів після того, як президент Б. Клінтон вислав свого представника Стюарта Айзенштата до країн Латинської Америки та Европи, щоб нетралізувати будь-які невдоволення супроти ЗСА з причини саме цього закону. Одначе президенти і прем'єр-міністри закордонних країн звинувачують ЗСА у тому, що вони свою економічну потугу застосовують для запровадження американських законів не тільки на власній території, але і поза нею.

НА ВСІХ ТРЬОХ ЛЕТОВИЩАХ в околиці Ню Йорку минулого вівтірка, 1-го жовтня, собаки почали здійснювати патрулювання. Цей окремий засіб виник як конечна потреба ще більших заходів охорони громадськости після трагічного вибуху літака ТВА 800. Собаки зі спеціально вишколеними керманичами та поліціянтами розпочали випадкові перевірки пасажирських станцій і складів багажу на летовищах Кеннеді, Нюарк і ЛяҐвардія.

У СЕРЕДУ, 2-ГО ЖОВТНЯ, у холодні води Тихого океану впав і розбився перуанський літак з 61 пасажиром і девятичленною залогою. Літак лінії Аеропру ч. 603 розбився коротко після злету в Лімі, коли капітан повідомив контрольну вежу, що всі його інструменти перестали працювати і він не знає де знаходиться. Згаданий літак прямував з Ліми, столиці Перу, до Сантіяго, столиці Чіле. Робітники рятувальних бригад намагалися шукати за тими, що могли залишитися живими, але даремно. Серед загиблих пасажирів було чотирьох американців.

ОСТАННІЙ ГУБЕРНАТОР ГОНҐ-КОНҐУ за час 157-річного британського правління Крис Паттен у вівторок, 2-го жовтня, виголосив свою останню промову до колоніяльної легіслятури, в якій підкреслив вклад Англії у економічний розвиток Гонґ-Конґу та його законодавчий процес. Він також закинув неправильність Китаю в тому, що хочуть змінити законодавчу владу Гонґ-Конґу після їхнього перебрання під свою владу цієї британської колонії. Аналітики уважають, що перехід Гонґ-Конґу під владу комуністичного Китаю, може дуже негативно позначитися на вільній торгівлі цілого регіону.

ПОДІЇ

МАСКОВИЙ БАЛЬ У НЮ ДЖЕРЗІ

Іст Гановер, Н. Дж. — Окружна таборова комісія пластової оселі „Вовча тропа“ влаштовує масковий баль у суботу, 19-го жовтня, в готелі „Рамада“, дорога 10 захід в Іст Гановер. Початок о год. 9:30 вечора. Дохід призначений на виховні потреби „Вовчої тропи“. Грати-ме оркестра „Темпо“. Вступ — 15 дол., для молоді — 10 дол. Сто-ли на 10-12 осіб можна замовляти у Лесі Сікор-ської (908) 686-0426.

КОНЦЕРТ-БЕНЕФІС Т. БОГДАНСКОЇ

Савт Орандж, Н. Дж. — Сітон Голл Університет, 28-ий Відділ СУА та Український Музичний Інститут, Відділ в Нюарку, Н. Дж., влаштовують концер-бенефіс Таїси Богданської (фортепіяно), дохід з якого призначено на розбудову Українського Музею. Концерт відбудеться у неділю, 13-го жовтня, у залі студентського центру „Bishop Dougherty“ в Сітон Голл Університеті. Початок о год. 3-ій після полудня.

Д. Табачник...

(Закінчення зі стор. 1)

масової інформації. У зв'язку з цим, голова президентської Адміністрації Дмитро Табачник сказав на пресовій конференції, що в цій поїздці українського Президента „нічого сенсаційного немає“. Такі поїздки здійснюють час від часу президенти різних країн.

У Москві на запитання журналістів В. Черномирдін сказав, що під час зустрічі з Президентом України „досягнуто значного поступу“. На запитання, як вирішилося питання Чорноморської флоти, російський прем'єр сказав: „Досить ходити довкола, треба підписувати угоду“. При цьому він додав, що російських інтересів ніхто не збирається утискувати. За його словами, Б. Єльцин про ці переговори детально поінформований.

Д. Табачник під час зустрічі з журналістами 2-го жовтня назвав „неконструктивними і невдячливими“ коментарі деяких парляментаристів щодо останньої поїздки Президента Кучми в Москву. За словами голови Адміністрації, „ні один законодавчий акт не вимагає від голови держави попередньо інформувати депутатів про свої офіційні і неофіційні поїздки“. Скритикував Табачник і пропозицію парляменту Президентові виступити з доповіддю про соціяльно-економічне становище в Україні в рамках Дня Уряду, заплянованого на 8-го жовтня. „Це просто некоректно. Навіть клеркам в апараті не доручають готувати такого рівня документи за 4-5 днів“, — підкреслив Д. Табачник. Він та-кож сказав, що нагнітання напруги „має багатомірний характер“. Зокрема Президента звинувачують у тому, що він звільнив деяких керівників у Криму та областях за їхнє членство в КПУ, що не відповідає дійсності. „Ні в одній анкеті відділу кадрів немає питання про партійність“, — сказав Д. Табачник, а керівників Президент звільняв за представленням Кабінету Міністрів.

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ВЕТЕРИНАРНИХ ЛІКАРІВ
У глибокому смутку повідомляє своїх членів та громадянство, що в суботу 28-го вересня 1996 р. в Чікаго, Ілл. відійшла у вічність

бл. п.
доктор ветеринарії
ТАТЯНА РУДАВСЬКА
з дому БАЧИНСЬКА

Вічна їй пам'ять!
Родині покійної складаємо слова щирого співчуття.

ГОЛОВНА УПРАВА ОУВЛ

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями та знайомими, що в Ню Йорку, у вівторок 1-го жовтня 1996 р. на 85-му році життя відійшов у вічність наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДО та СТРИЙКО

бл. п.
ГРИГОРІЙ САРАБ

нар. 15-го червня 1911 р. в селі Маркова, Монастирського р-ну на Тернопільщині, Україна.

Залишив у глибокому смутку в Україні:
дружину — НАДІЮ
дочку — ЗЕНОВІЮ
внуків — АННУ з мужем БОГДАНОМ
— НАДІЮ з мужем БОГДАНОМ
братанка — ІГОРЯ з родиною.

ПАНАХИДА відбулася 5-го жовтня ц.р. в похоронному заведенні Литвин і Литвин, Юніон, Н. Дж.

Служба Божа і Парастас відбулися в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж. Після відправлення тіло було перевезене на цвинтар Голливуд, Юніон, Н. Дж.

Убито...

(Закінчення зі стор. 1)

заплянованi на 27-го жовтня президентські вибори відбудуться.

Болгарія останнім часом знаходиться у економічному і політичному хаосі, це в загальному позначилося зростом злочинности, втратою валютної вартости та неспроможністю сплачувати свої зобов'язання, котрі у 1996 році перевищили валову продуктивність країни.

А. Луканов народився 1938 року в Москві в родині значного комуністичного урядовця. Закінчив престижевий Московський інститут міжнародного спілкування з дипломом економіста та плинним знанням кількох мов. Він був одним з небагатьох болгарських комуністів, який мав сильні зв'язки зі закордоном.

Три війни...

(Закінчення зі стор. 2)

Англії, відмовилися від того, а деякі з них навіть виразно стали по боці Гуссейна.

Для парадоксального закінчення цього парадоксального комплексу турецький уряд заявляє далі, що він є союзником ЗСА і, очевидно, очікує підтримки від ЗСА для себе та матеріяльної допомоги, так само Барзані домагається допомоги від ЗСА для спротиву Гуссейнові, а Державний секретар Воррен Крістофер запевняє, що „ситуація в Іраку нормалізується“.

Про смерть...

(Закінчення зі стор. 2)

помістив вістку про смерть Судоплатова, на першій сторінці була світлина іншого комуністичного прислужника, колишнього президента Афганістану, Наджібули, якого враз із братом досягла кара народу — їх розстріляли, а відтак повісили на видному місці столиці. В поясненнях подають, що ця екзекуція замкнула розділ історії, який почався совєтським вторгненням до Афганістану. А коли і як замкнеться розділ справжньої історії із 1938 року? І хто його замкне?

Може б варто повернути прах Є. Коновальця його рідній землі і закінчити цим його прижиттєве і посмертне вигнання?

О-КА

В ДРУГУ БЕЗМЕЖНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
відходу у вічність нашої найдорожчої
ДРУЖИНИ, МАМИ і БАБЦІ

сл. п.
ДАРІЇ ПАВЛИКОВИЧ

будуть відправлені
ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ
10-го жовтня 1996 р. в церквах:

свв. Володимира і Ольги в Чикаго, Ілл.
св. Константина в Міннеаполіс, Мінн.

Просимо родину, приятелів і знайомих про молитви за спокій душі покійної.

чоловік — МИРОН
син — ЗЕНОН
дочка — ОКСАНА ПАВЛИКОВИЧ-ЙОНАН
внук — МАТІЙ ЙОНАН
внучка — НАТАЛКА ЙОНАН

ПОДЯКА
в пам'ять
МАРІЇ ТУРКО
з дому ГУСАР

Щиро дякуємо родині, приятелям і знайомим за молитви, вислови співчуття та слова потіхи, зложені в цей тяжкий для нас час.

Рівнож сердечна подяка Всечеснішому о. Ярославові Налиснику, парохові в Бостоні, і Всечеснішому о. Орестові Підлипчаку з Картерет, за похоронні відправи.

Особливо дякуємо Наталці Миколаєвич і Ваві Бачинській за прощальні слова під час Панахиди і похоронних відправ.

Нехай Всевишній винагородить вас сторицею.

ЯРИНА ТУРКО БОДРОК і ФИЛИП БОДРОК

НА КВІТИ ЖЕРТВУВАЛИ:

Оксана, Христя і Реня Бокало, Адя Гусар, Дарій Гусар з родиною, Дарія Гусар, Наталка Гусар і Крис Човн, Марта Леврінц з родиною, М. Пасічник, Уляна Пасічник і Максим Тарнавський, Дарія Якименко, управа і працівники Українського Наукового Інституту в Гарварді.

НА СЛУЖБИ БОЖІ ЖЕРТВУВАЛИ:

Анна Баран, Стася Батько, Ірена Качмарська, Дмитро Мельник, Кетлін і Джозеф МекКвеід, Лідія Мартинець, Володимира і Стефан Сливоцькі, Йоланта Трусєвіч, Аурелія Кунікоска, Марія і Генрик Урбанські, Люся Чайківська, Дарія Якименко, Люба і Михайло Янович, Фонд Катедри Українознавства.

НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЮ ЙОРКУ ЖЕРТВУВАЛИ:

по 500 дол.	Христина Балко Сливоцька і Адріян Сливоцький;
по 100	Вава Бачинська, Віра і Анна Качмарські, Марія і Стефан Матвійків, Володимира і Стефан Сливоцькі;
по 50	Оксана і Ігор Боднар, Ірена і Ігор Коваль, Наталія Миколаєвич, Оксана Рак, Роман Ференцевич, Марта Богачевська Хом'як і Ростислав Хом'як;
35	Марта і Ґлен Ґімбел;
по 25	Ярослава і Ярослав Букачевські, Наталія і Володимир Клапіщак, Христина і Богдан Певні, Іванна і Михайло Салдит, Аніта Юрчишин, Дзвінка і Борис Захарчук, 54 Відділ Союзу Українок;
20	Ольга Чмола.

НА ФОНД ДІТЯМ ЧОРНОБИЛЯ ЖЕРТВУВАЛИ:

по 100 дол.	Вава Бачинська, Аушра Кубіліюс і Сімор Келлерман, Евгенія і Юрій Клюфас, Група Фенікс, при Гаммер і Ко.;
по 50	Юрій і Христина Ференцевич, Наталія і Іван Коропецькі, Ольга і Стефан Парубчак, д-р Ярослав Рожанковський, М. Сакало і Алла Сакало Лонг;
по 25	Станислав Берегулька, Лідія Бульба, Ольга Федорів, Ірена Качмарська;
20	Ольга Гнатик.

НА ФОНД ЧОРНОБИЛЯ СУА ЖЕРТВУВАЛИ:

по 25 дол. Зеновія Грабович, Анна і Стефан Леуш.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „НАШОГО ЖИТТЯ“ ЖЕРТВУВАЛИ:

по 25 дол.	Тамара Орловська, Ірена Чабан з родиною;
20	Дарія Гусар;
10	Анна і Стефан Леуш.

НА КАНАДСЬКУ ФУНДАЦІЮ УКРАЇНСЬКИХ СТУДІЙ ЖЕРТВУВАЛИ:

Оксана і Данило Струк.

НА ЦЕРКВУ ХРИСТА ЦАРЯ В БОСТОНІ ЖЕРТВУВАЛИ:

500 дол. Ярина Турко Бодрок і Филип Бодрок.

Свято незалежности України в Ютиці

Українська громада в Ютиці, Н. Й., здавна щорічно відзначувала Січневі роковини самостійности України, як вияв живучости нашої державницької ідеї.

Від 1991 року ми відначуємо святочно день 24-го серпня, коли ця ідея стала дійсністю, історичним фактом в Україні.

Цьогорічне свято незалежности України почалося в нашій громаді вже в переддень ювілейної дати. Парох церкви св. Володимира Великого о. М. Бундз відправив Службу Божу в намірені нашого народу, а в 10-ій год. ранку численна група громадян зібралася в канцелярії посадника міста на проголошення проклямації Дня Незалежности України.

Коли на площі перед Міською ратушею під звуки національного гимну піднімався вгору синьо-жовтий прапор, то всі відчували, що ми прилучуємося до дійсного всенаціонального свята державности України. В історичний день 24-го серпня знову зібралися наші громадяни на Молебень у намірені української держави, а потім перейшли до залі на святочну академію.

Коротким словом відкрив програму свята голова місцевого відділу УККА інж. Ярослав Яцковський.

Проклямацію посадника міста прочитала в українській та англійській мовах Христина Ликтей. У святочній промові проф. Богдан Рабій акцентував основні етапи становлення незалежної України, пріоритети її зовнішньої політики та впевненість, що наша нація подоляє всі труднощі на шляху будівництва сильної демократичної держави.

Оксана Кошицька прочитала вміло дібрані поезії, а Микитюк при акомпаньяменті ґітари співав повстанські пісні.

Висвітлення фільму про історичне, цілонічне засідання Верховної Ради в Києві та прийняття Конституції України закінчило свято державности.

Громадянин

В пам'ять інж. І. Суховерського

Вістка про несподівану смерть інж. Ігоря Суховерського була дуже болючою не тільки для близької родини, але й для приятелів та всіх тих, хто знав цю незвичайну людину.

Народився Ігор 29 липня 1927 року в Чернівцях на Буковині, а помер 19 липня 1996 р. в Торонто. Похоронено його в суботу, 27 липня, після заупокійних відправ у церкві-пам'ятнику св. апостола Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Ню Джерзі, творцем якого був тесть покійного, Святіший Патріярх Мстислав.

Не маючи змоги взяти участь в похороні нашого найближчого приятеля пок. Ігоря, хочу, щоб цей короткий спогад про наші спільні переживання був нев'янучим вінком на його передчасну могилу.

Доля звела нас з Ігорем майже 50 років тому в бельгійському місті Лювені, куди в 1947 році прибула група з 60-ти українських студентів, щоб навчатися в славному Лювенському університеті. Між ними був і молодий, високий на зріст красень студент Ігор Суховерський, який вирізнявся з-поміж усіх незвичайною чемністю та шляхетною й аристократичною поведінкою. Не дивно, що він єдиний знайшов вхід у бельгійські аристократичні кола й був частим та бажаним гостем в домі славного роду князів де Ґрінів.

Св. п. Ігор Суховерський (перший справа) на „Лоґушівці", у Сен-Марґеріт-сюр лак Массон вліті 1995 року.

Після нашого приїзду до Канади, поселившись у Монтреалі, ми знову зустрілися тут з Ігорем, який після додаткових студій у Швайцарії приїхав, здається, в 1951 році на працю в компанії Алкан. Після одруження з Марусею Скрипник, дочкою в той час Митрополита Мстислава, вони згодом, хоч ненадовго, оселилися в Монтреалі, однак Ігор у зв'язку з своєю працею, на якій швидко вибився на чільне становище, часто міняв місце свого перебування. Незважаючи на це, ми вже ніколи не втрачали постійного контакту й відвідували себе взаємно при кожній нагоді, чи то було в Освіґо, де Ігор керував будівництвом великої фабрики Алкану, чи в Клівленді, чи на славному „хуторі" в „баби" Тамари, сестри Марусі, в Ґрімсбі, куди з нагоди різних свят з'їжджалися численні гості й велика рідня Скрипників на незабутні прийняття, нагадуючи старі часи подібних гостин на хуторах в Україні. Годі описати атмосферу, що її створював своєю присутністю Владика Мстислав, коронуючи довжелезний стіл, на якому бракувало хіба птасячого молока. А всі кулінарні шедеври та традиційні староукраїнські страви були заслугою „баби" Тамари.

Коли ж нарешті, після постійних мандрів, Суховерські, переїхавши з Швайцарії, де Ігор в головній квартирі Алкану зайняв дуже важливу позицію керівника дослідів й технології, ми стали нерозлучними сім'ями, які зустрічалися при кожній нагоді чи то в їхньому чудовому домі в найбільш престижевій дільниці Монтреалю Вестмонті, чи то в нас в місті, чи в нашій гірській оселі в Сен-Марґеріт-юр лак Массон в Лорентійських горах. За весь цей час доні Суховерських, Тамарка й Катруся, та наш син Руслан дуже дружили, а Маруся ще й привблювала Руслана своїми фантастичними горіховими тортами. Незабутнім залишиться в пам'яті Великдень в Млівіленді, коли Владика Мстислав скомандував усім піти о півночі на Всенощну. Сонні діти слухняно стояли впродовж всієї довжелезної відправи й Руслан посередині тримав обох дівчаток за ручки. Після того, згідно з волею Владики, всі поїхали на хутір в Ґримсбі на святочний великодній обід. А що вже й казати, що Ігор й Сянко (так звали мого чоловіка ще з дитинства, хоч він Михайло) — пристрасні лещатарі й, використавши приїзд Ігоря, бо Суховерські в серпні минулого року переїхали до Торонто, на відзначення 80-ліття Сянка в лютому цього року, поїхали в гори, щоб віддатись улюбленому спорту. І хто міг сподіватись, що прихована недуга за п'ять місяців з того часу знищить людину, яка на вигляд здавалася здоровою й сяючою, як завжди. Такий нежданий удар приголомшив нас цілковито. Ми ще вспіли відвідати Ігоря в неділю, 14 липня, приїхавши з цією метою до Торонто й при цій нагоді мали змогу побачити першого нащадка — Андрійка Бойка-Суховерського, що прийшов на світ кілька тижнів раніше. І п'ять днів після цього Ігор покинув цей світ, залишивши великий біль у серцях усіх нас, які його любили й шанували, як незвичайно шляхетну й добру людину.

І мимоволі в моєму серці поєдналися дивні почуття про закон природи. Ось згасло одне життя, а нове в цьому малюсінькому створінні продовжує рід Бойків-Суховерських.

Ігор з-поміж вихідців Лювенського університету осягнув найвище становище в своїй кар'єрі, ставши віцепрезидентом найбільшої світової алюмінійової компанії Алкан, а таке даром не дається. Він був повсякчасно щедрим, але анонімним меценатом багатьох українських справ, однією з яких, за його фінансовою допомогою та за ініціятивою Владики Мстислава, передруковано цінне видання з 1864 року Матвія Номиса „Українські приказки, прислів'я і таке інше", яке появилося в 1985 році в Бавнд Бруку. Ігор активно працював у Студентській громаді, в Товаристві Підприємців й Професіоналістів, був завзятим пластуном, членом ватаги „Бурлаків". Вийшовши на пенсію, він поніс свій досвід й знання в Україну, ставши викладачем Міжнародного Інституту Менаджменту в Києві.

Ігор удостоївся звання академіка, присвоєного йому Українською Академією Наук в Києві.

Хай цей скромний спогад ляже букетом прекрасних троянд на свіжу могилу нашого незрівняного й незабутнього друга, а ми збережемо пам'ять про нього, поки наше життя.

Опечаленій родині висловлюємо наші глибокі співчуття в їхньому горі та рівночасно просимо пам'ятати, що хоч втратили вони найдорожчу людину, але вона не промарнувала життя, а сповнила свій обов'язок до найвищої міри.

Марія Лоґуш

ПОВІДОМЛЕННЯ
для членів 224-го Відділу

З днем 15-го жовтня 1996 р. 224-ий Відділ злучиться з Відділом 307-им, якого секретарем є:

ДМИТРО ҐАЛОНЖКА

Просимо членів 224-го Відділу звертатися у всіх справах плачення вкладок та забезпечення до секретаря 307-го Відділу на адресу:

Mr. Dmytro Galonzka
550 Beech Street
Roslindale, MA 02131
(617) 327-6102

ПОВІДОМЛЕННЯ
для членів 383-го Відділу

З днем 15-го жовтня 1996 року 383-ій Відділ злучиться з Відділом 216-им, якого секретарем є:

БОГДАН ОДЕЖИНСЬКИЙ

Просимо членів 383-го Відділу звертатися у всіх справах плачення вкладок та забезпечення до секретаря 216-го Відділу на адресу:

Mr. Bohdan Odezynskyj
1115 Orleans Road
Cheltenham, PA 19012
(215) 635-0234

ЗАЙВА СВІТЛИНА

Серед світлин, що ілюструють допис „Громада Томс Рівер відсвяткувала 5-ту річницю незалежности України" („Свобода" з 3-го жовтня, ч. 189) помилково вміщено світлину, яка відноситься до святкувань у Мейплвуді, Н. Дж. — **Ред.**

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ОЛЬГА МАЛИНІВСЬКА (з дому Вовк) член УНС Відд. 437-го Т-ва „Самопоміч" в Рочестері, Н.Й. померла 27-го липня 1996 р. на 91-му році життя. Нар. 1906 року в селі Острів, Львів, Україна. Членом УНС став 1957 року. Залишила у смутку дочку Наталію Олексин з чоловіком Іваном, внучку Христину Руфлін з чоловіком Томою, внука Ігоря з дружиною Христиною, сестрінка Андрія Яріша і родину в Україні. Похорон відбувся 31-го липня 1996 р. на цвинтарі Святого Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Лідія Хом'як, секр.

ФРАНКО ПОБУРЧАК член УНС Відд. 268-го в Перт Амбою, Н.Дж. помер 9-го червня 1996 року на 82-му році життя. Нар. 26-го серпня 1913 року в Перт Амбою, Н.Дж. Членом УНС став 1926 року. Залишив у смутку брата Івана Побущака, племінниць Джоен Залескі і Марселлю Массопост. Похорон відбувся 12-го червня 1996 року на укр. цвинтарі в Вудбридж, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

МИХАЙЛО ПІТУХ член УНС Відд. 481-го Т-ва ім. Івана Франка в Карнеґі, Па. помер 27-го червня 1996 року на 76-му році життя. Нар. 21-го листопада 1919 року в селі Воля Петрова, Україна. Членом УНС став 1952 року. Залишив у смутку дружину Анастазію, дочок Розмарій Скаліс і Люсі Енн Нюкірк. Похорон відбувся 1-го липня 1996 року на цвинтарі Святої Тройці в Карнеґі, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Анджеля Гончар, секр.

ІВАН ТУРКО член УНС Відд. 63-го Т-ва „Січ" у Форд Сиьі, Па. помер 4-го липня 1996 року на 53-му році життя. Нар. 23-го квітня 1943 року в Пенсильванії. Членом УНС став 1943 року. Залишив у смутку дружину Дебору. Похорон відбувся 8-го липня 1996 року на цвинтарі Ловн Гевен в Шуґар Крік Тавншип, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Михайло Турко, секр.

МАРІЯ БИЛЛІ член УНС Відд. 342-го Т-ва ім. Ольги Басараб в Янґставні, Огайо померла 13-го червня 1996 року на 80-му році життя. Нар. 15-го вересня 1915 року в Кемпбелл, Огайо. Членом УНС стала 1933 року. Залишила у смутку мужа Івана. Похорон відбувся 17-го червня 1996 року на цвинтарі Кальварія в Янґставні, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ВАСИЛЬ МАТІЯШ член УНС Відд. 277-го Т-ва ім. св. Івана в Гартфорді, КТ. помер 22-го червня 1996 року на 74-му році життя. Нар. 1922 року в селі Ясениска, Львів, Україна. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дружину Софію, сина Михайла, дочок Анну Матіяш і Марію Сарано, троє внуків, брата Івана і родину в Україні.Похорон відбувся 25-го червня 1996 року на цвинтарі св. Михаїла в Ґлестонбирі, КТ.

Вічна Йому Пам'ять!

Мирон Кузів, секр.

ОЛЬГА ҐЕМБАТЮК член УНС Відд. 408-го Т-ва ім. Андрея Шептицького в Тогонто, Онт., Канада померла 19-го листопада 1995 року на 72-му році життя. Нар. 1923 року в Копичинцях, Україна. Залишила у смутку мужа. Похорон відбувся 22-го листопада 1995 року на York Cemetery, inToronto, Ont. Canada.

Вічна Їй Пам'ять!

о. д-р Мирон Стасів, секр.

ІВАН СТАСІВ член УНС Відд. 408-го Т-ва ім. митр. Андрея Шептицького в Торонто, Онт. Канада помер 4-го листопада 1995 року на 96-му році життя. Нар. 1899 року в Збоїсках, Львів, Україна. Залишив у смутку братанницю Ірину Ганч. Похорон відбувся 4-го листопада 1995 року на цвинтарі св. Володимира в Овквилл, Онт., Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

о. д-р Мирон Стасів

МАРІЯ СТЕФАНОВ член УНС Відд. 76-го ім. св. Івана в Джерзі Сити, Н.Дж. померла 13-го серпня 1996 року на 72-му році життя. Нар. 22-го лютого 1924 року в Зборові, Україна. Членом УНС стала 1970 року. Залишила у смутку мужа Стенлі. Похорон відбувся на цвинтарі Голлівуд в Юніон, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ДЖОЗЕФІНА КУХТА член УНС Відд. 27-го в Нюарку, Н.Дж. померла 25-го липня 1996 року на 77-му році життя. Нар. 16-го грудня 1918 року в Котесвилл, Па. Членом УНС стала 1941 року. Залишила у смутку сина Евгена з дружиною Іреною, дочку Мішел А. Кухту, внука Андрія і сестру Марію Наконечну. Похорон відбувся 27-го липня 1996 року на цвинтарі Ґейт оф Гевен в Іст Гановер, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

АННА ГОМА член УНС Відд. 112-го Т-ва ім. Св. Марії в Пармі, Огайо померла 26-го липня 1996 року на 99-му році життя. Нар. 25-го травня 1897 року в Україні. Членом УНС стала 1945 року. Залишила у смутку Дмитра Гому. Похорон відбувся 29-го липня 1996 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!
Мері Капраль, секр.

АННА МАКОВЕЙ член УНС Відділу 114-го Т-ва ім. св. Володимира в Чикаґо, Ілл. померла 27-го липня 1996 року на 81-му році життя. Нар. 1914 року в Україні. Членом УНС стала 1964 року. Залишила у смутку Ольгу Енрентраут (Реґіліо). Похорон відбувся на цвинтарі Елмвуд в Рівер Ґров, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

Ольга Бережан, секр.